

Lesarin spyr:

Fartelefonin vandamikil í ferðsluni

— Seinastu tíðina er það vordið alsamt meiri vanligt at siggja fólk tosa í telefon, meðan tey koyra bil. Hetta órógvur fleiri onnur, sum dagliga ferðast í ferðsluni. Ein lesari okkara spyr, um hetta er lógligt. Vit hava vent okkum til lögregluna og Ráðið Fyri Ferðslutrygd

— Seinastu tíðina er tað vordið alsamt meiri vanligt at siggja fólk tosa í telefon, meðan tey koyra bil. Hetta órógvur fleiri onnur, sum dagliga ferðast í ferðsluni. Ein lesari okkara spyr, um hetta er lógligt. Vit hava vent okkum til lögregluna og Ráðið Fyri Ferðslutrygd.

Seinastu tíðina hevur nógv verið at hoyrt og sæð til nýggju fartelefonskipanina, sum just er sett í verk í Føroyum.

Fyrirtekur, sum selja fartelefonirnar, lata væl at, tí solan gongur strúkandi. Hetta sæst eisini á teimum mongu, stuttu, svørtu antennunum, sum eru monteraðar á nógvar bilar.

Heldur øl enn telefon

I hesum sambandi hevur ein lesari vent sær til okkara, og spurt, um tað í heila tikið er lógligt at tosa í telefon, meðan tú koyrir bil. — Nú verður so nógv tosað um ferðslutrygd og hvørt av sinum, heldur lesarin. — Uppskot hava verið frammi, um at

tú ikki skalt sleppa at hava rúsanði lög í bilinum. Tað matti tá verið meiri vandamikið at tosa í telefon í bilinum, enn at havt ein kassa av øli í viðförisrúminum, heldur lesarin.

Telefonførarar eins vandamiklir og spiritusførarar

Lesarin sigur viðari, at hann kom at hugsa um hendan vandan, ein dagin hann kom koyrandi heim eftir hospitalsvegnum í Havn.

— Tá koyrdi ein finur Volvo framman fyri meg við sniglaferð. Eg ivaðist ikki í, at førarin var fullur, sum hann snaraði frá síðu til síðu. Men, tá sá eg hesa litlu, svørtu antennuna og at førarin sat og tosaði í telefon!

Hetta heldur lesarin ikki vera rætt og spyr um vit kunnu greiða gjølligari frá hesum.

Telefonprátið er ikki bannað

Vit hava vent okkum til lögregluna og spurt um eingin lógarregla er, sum forðar hesum:

— Eg kann bert geva tær rætt í, at hattar er

undarligt, sigur vakthavandi á politistøðini í Havn. — Eingin lógarregla er, sum noktar fólk at tosa í telefon, meðan tey koyra bil.

— Men, tað átti tað at verið, sigur hann viðari. Best hevði verið, um tú koyrdi inn til síðuna og steðgaði, meðan tú tosaði í telefon. Men, í politibilinum hava vit ein knött við rættið, so at ein einsamallur maður kann tosa, uttan at taka mikrofonina í hondina.

Annars sigur vakthavandi, at teir kenna sama trupulleika úr Danmark. Tá fartelefonirnar komu har, var nógva blaðskrivning, um just henda trupulleika.

Ráðið Fyri Ferðslutrygd einki gjørt við málið enn

Síðan vendu vit okkum til Olivur Næs, á Ráðnum Fyri Ferðslutrygd og boðu hann um eina viðmerking.

Henda trupulleika hava teir ikki gjørt nakað við enn, men hann gevur lesaranum rætt í, at hetta kann verða vandamikið.

— Eg vil avgjørt mæla til, at fólk koyra inn til síðuna og steðga, meðan

tey tosa í telefon í bili, sigur hann.

Summar telefonir eru ferðslutryggari, men tó...

Spurdur um allar telefonir eru eins «vandamiklar», sigur hann: — Summi merki eru ferðslutryggari enn onnur. Okkara uppgáva er sjálvandi ikki at reklamera fyri avis merki, men tær telefonirnar, sum tær ikki nýtist at halda í hondini, eru tær ferðslutryggastu. Men — leggur Olivur afturat. — Tú verður meira forstyraður av at tosa í telefon, enn av at lurta eftir tilvildarlíggum tónleiki. Tú kanst øsa teg ella gerast klökkur, og tað kann vera vandamikið.

Fara at arbeiða við málinum

Spurdur um tey á Ráðnum Fyri Ferðslutrygd hava fyrireikað seg, nú fartelefonin er komin, sigur hann, at tað hava tey ikki. — Men, hatta var eitt gott hugskot, sum hasin lesarin kom við og hatta er avgjørt eitt mál, sum vit fara at arbeiða við.

eli

Minningardagur teirra ferðslulættnu

eli

Nógv tann størsta livshöttanin hjá ungfolki, er ferðsludeyðin. Hesum hava fólk og myndugleikar ikki veruliga givið gætur, tí hetta er enn ikki blivið meira enn tosa.

Nógv verður tosað um herviligu sjúkuna AIDS og himmal og jørð verða sett í bevegslir, tí finim fólk bera smittuna. Alt gott um tað. — Men, tað snýr seg um ferðsludeyð, eigur meira at verða gjørt.

Hetta heldur Olivur Næs vera harmiligt og tekur tí undir við tankanum um at áseta ein «dag teirra ferðslulættnu».

— Fólk høvdu verið á gosi, um 10-15 ung fólk doyðu av AIDS um árið, og samfelagið hevði sett øll møguleg tiltek í verk fyri at steðga hesum, sigur Olivur Næs. Vit mugu siggja í eyguni, at størsti partur av ungdom-

inum, sum doyir, doyir í ferðsluni og tí má alt ger-

ast fyri at steðga hesum, sigur Olivur Næs at enda.

Kjak um kvinnu-politikk

Nógv hevur verið kjakað um javnstöðulógina og um støðuna hjá kvinnuni í føroyska samfelagnum. Tískil hava vit í SU í Suðurstreymi ætlanir um at skipa fyri einum kjakkvöldi, aðruhvørja viku, um hetta eynið.

Vit fara m.a. at lesa bókina «Glottar úr kvinnulivi» eftir Kirsten Didriksen, og hittast fyrstu ferð í heimum okkara í Dr. Jakobsensgøtu 5, mikukvöldið 1. februar kl. 20.00.

Øll ung eru hjartaliga væl komin, og vilja tit vita meira, kunnu tit ringja til Elin, tlf. 11424.

Annars fer SU aftur í ár at skipa fyri 8. mars-haldið, og tað er ætlanin, at tey sum luttaka í hesum boiki, skulu luttaka.

SU í Suðurstreymi